

hørt i Loven af 1870, men det foreliggende Lovforslag vil gjøre denne Uret god igjen ved at optage Bestemmelser om Pensionering. Der er imidlertid, saavidt jeg kan forstaa, en Art Bestillingsmænd, som vil falde udenfor Lovforslagets Bestemmelser. I Loven af 27de Januar 1852 var der, som bemærket, givet et Antal af 33 i Postvæsenets 5te Lønningssklasse Løfte om Pension, og naar denne Bestemmelse, som blev slettet i Loven af 1870, nu optages igjen, vil Folk altsaa fremtidig kunne faae Bestillinger ved Postvæsenet enten med Pension eller med den her omtalte Forsørgelse ved Godskrivning af 5 pCt. gennem Finantsministeriet. Den Uret, som Loven af 1870 gjorde ved at udelukke en stor Mængde fra den Udsigt, de havde Løfte om, til at avancere til at faae Pension, gjøres god igjen ved den Bestemmelse i 3die Stykke af § 10, der siger, at Bestemmelsen om Pensionsberettigelse skal ogsaa komme dem til Gode, der vare ansatte som Postbude i Kjøbenhavn og Postfonduktører, inden Loven af 2den Juli 1870 traadte i Kraft, altsaa Alle, som den Gang havde berettiget Præv. Men alle de, der ere ansatte, efter at Loven af 2den Juli 1870 traadte i Kraft, indtil den nu foreslaaede Lov træder i Kraft, forekommer det mig, ville være udelukkede fra den Afgang til Forsørgelse, som den nye Lov vil give. Det kan være, at det er en Feiltagelse, men jeg kan ikke forstaa det anderledes. Det vil jo imidlertid kunne rettes i det eventuelle Udvalg. Derimod forstaaer jeg ikke, hvorfor den høitærede Minister, naar han nu vil komme de mindre vel Stillede imøde, vil lade det ske paa den Maade, at han først vil afdrage 5 pCt. til Enkeforsørgelse, hvad der jo kan være rigtigt, og derefter godskrive Bestillingsmanden 5 pCt. af hans Løn, der med Rente og Rentens Rente til 4 pCt. aarlig anvendes til Forsørgelse af vedkommende Bestillingsmand selv. Hvorledes man vender og dreier det, forekommer det mig, at det er Statskassen, der betaler det. Nei, som den ærede Minister selv har udtalt under en anden Sag, enten man giver dem lavere Løn og Løfte om Pension eller høiere Løn og afdrager til Selvpenzionering, bliver det Samme. Hvad der foreslaas, er i Virkeligheden Pension, og jeg kan ikke se, at den særlige Maade at pensionere paa kan begrundes deri, at det er mindre vel Lønnede

Bestillingsmænd, som staa i et løfere Forhold til Staten end de høiere Lønnede Embedsmænd. Thi ganske vist gaar man lettere til at affædige en af disse mindre vellønnede Folk, naar de ikke gjøre Fyldest i Tjenesten, men samtidig miste de Nyttens af de godskrevne 5 pCt., de selv have opsparet, idet de blive inddragne til Fordel for Statskassen, naar Bestillingsmanden opnaar pensionsberettiget Ansættelse, naar han affædiges af en ham tilregnelig Aarsag eller frivillig udtræder af Stats tjenesten. I ethvert Tilfælde bliver det Staten, der skal betale Pensionen, og det forekommer mig, at disse forskjellige Pensioneringsmaader og Pensionsberegninger kun ere Ombyb. Det kan imidlertid være, at jeg overser Fordelene derved, men det vil jo eventuelt kunne blive oplyst i Udvalget.

Naar den ærede Minister imidlertid er gaaet til den humane Forholdsregel at søge paa en eller anden Maade at fiktive de Paa-gjældende i deres Alderdom, forstaaer jeg ikke, hvorfor han ikke vil gjøre Skridtet fuldt ud og tage den sidste Del af Postvæsenet med, nemlig Landpostbudene. Ganske vist siger den ærede Minister: „For saavidt der af Landpostbude dannes en for hele Landet gjældende Forening til Enke- og Alderdomsforsørgelse, og dennes Love godskjendes af Indenrigsministeren, kan der af Statskassen ydes et aarligt Tilskud til Foreningen af indtil et Beløb lig med Medlemmernes egne Aarsbidrag til den, dog ikke over 5 pCt. af de vedkommende Postbudes Lønninger“. Men saa skulle de altsaa, for at de kunne vente at se deres Alderdom forsikret, arbejde paa Dannelsen af en Alderdoms- og Enkeforsørgelse, og der træder da atter det Forhold til, at de Mennecker ere saa lavt lønede som vel muligt, jeg vil tilføje saa lavt lønede, at en stor Del af dem vel knap kan leve deraf. Skal der altsaa fradrages Noget i disse smaa Indtægter til en Alderdoms- og Enkeforsørgelse, vil Følgen blive, at der sker en saadan Afgang i deres Lønning, at man alligevel maa forøge den, for at de deraf kunne yde et saadant Bidrag. Det forekom mig naturligere, at man strax gif til at optage dem paa samme Maade som de andre lavt lønede og gav dem Ret til Forsørgelse, naar de — om man vil — havde tjent en vis Tid. Jeg ser ganske vist, at den høitærede